

LEDENADMINISTRATIE
Anne Lamberix
Hekerbeekweg 14
6301 EN Valkenburg aan de Geul
TELEFOON 043 601 40 65
E-MAIL amigodobrasil@home.nl

Deze nieuwsbrief is bedoeld voor de vaste donateurs en belangstellenden van Amigos do Brasil. Ze verschijnt twee maal per jaar. Reacties kunt u sturen naar het hiernaast vermelde adres.

BANKRELATIE
ING
BANKREKENINGNUMMER
6798 64 520
onder vermelding van
Amigos do Brasil

OKTOBER 2009 JAARGANG 12

NIEUWSBRIEF

AMIGOS DO BRASIL

NR. 29

Uitnodiging

Met veel plezier nodigen wij u uit voor een bezoek aan onze jaarlijkse Kerstverkoop, die dit jaar wordt gehouden op

**24 november a.s.
van 10.00 – 14.00 uur
in Huize Van der Ploeg,
Broekhem 1 te Valkenburg**

Er wordt weer hard gewerkt door onze vrijwilligers zodat iedereen een keus zal kunnen maken uit een grote verscheidenheid aan grote en kleine cadeaus en onze mooie kerststukken en kerstkransen. Zoals u van ons gewend bent, staat de koffie met een stukje cake weer klaar!

Heel blij zijn wij met de toezegging van de familie Naus dat onze bezoekers opnieuw gebruik mogen maken van de parkeerplaats van het voormalige Hotel Prinses Juliana.

Uw bezoek wordt bijzonder op prijs gesteld!

Het bestuur.

Ter herinnering aan Elly Wintjens-Debije

Op 6 juli 2009 bereikte ons het droevige bericht van het overlijden van Elly Wintjens-Debije.

Elly was jarenlang een vaste steunpilaar binnen onze groep vrijwilligers. Zij was een van onze trouwe en heel creatieve bindsters in de "groengroep", die ieder jaar opnieuw zorgt voor de prachtige kerstkransen tijdens onze Kerstverkoop.

Wij verliezen niet alleen een heel actieve, geëngageerde vrijwilligster maar vooral ook een oprecht en fijn mens, een vriendin van velen. Wij zullen haar enorm missen.

Berichten van Rover

Olinda, 16 oktober 2009

Beste Amigos,

Twee weken geleden, op vrijdagmiddag 2 oktober, was het een geweldig feest hier in Brazilië, toen bekend werd gemaakt dat de Olympische Spelen van 2016 in Rio de Janeiro zullen plaatsvinden. Die vreugde is op de eerste plaats omdat de Brazilianen graag feestvieren en niets liever doen dan met veel improvisatie en creativiteit een feest als de Olympische Spelen organiseren.

Daarnaast vindt men niets mooiers dan mensen ontvangen met open armen zoals het Christusbeeld boven op de Corcovadoberg in Rio symboliseert, om vervolgens de bezoekers stevig en warm te omhelzen en liefst niet meer los te laten. De Braziliaanse cultuur is antropofaag, het blijven "menseneters"! Het zullen beslist de meest hartelijke en feestelijke Olympische Spelen worden, waarbij waarschijnlijk niet veel records gebroken zullen worden!

Eerst het WK voetbal in 2014, waarbij het hele land betrokken wordt, en daarna in 2016 de Olympische Spelen in Rio. Dat geeft uiteraard een enorme economische impuls aan het land en dat betekent ook een stok

achter de deur om op korte termijn daadwerkelijk een aantal structurele veranderingen aan te brengen. Bij voorbeeld in een stad als Rio de Janeiro zal de hotelcapaciteit met 12.000 bedden vergroot moeten worden.

Daarvan zou je kunnen zeggen, nou ja, daar profiteren alleen de toeristen van en de toeristische industrie er omheen, maar ook zaken als transport, veiligheid, bestrijding van crimineel geweld, urbanisering van "favelas", investering in onderwijs en sportieve educatie zullen gerealiseerd moeten worden, hetgeen de stad Rio structureel zal verbeteren en de levenskwaliteit zal doen stijgen.

Op de onlangs door de Verenigde Naties gepubliceerde ranglijst van landen inzake de levenskwaliteit is Brazilië op dezelfde 75' plaats blijven staan, alhoewel er toch positieve veranderingen plaatsvinden. Wij zijn een economische wereldmacht, hetgeen niet nieuw is, immers Brazilië behoort al decennia lang bij de top twaalf.

Echter, vooral nu met de regering Lula zijn er nieuwe markten aangeboord in het Midden Oosten en China. Op het gebied van energie zullen wij steeds belangrijker en ook op technologisch gebied toonaangevender worden vanwege de hydro-elektriciteit, de bio-energie, de flexmotoren, die verschillende soorten brandstoffen kunnen gebruiken (benzine, alcohol en gas) en ook vanwege de grote petroleumbronnen op meer dan 7000 meter onder de zeebodem, welke door de Petrobras geëxploiteerd zullen worden. Op politiek gebied is Brazilië leider in Latijns Amerika door nieuwe politieke, economische en ook militaire eenheid te bewerkstelligen en

brandblusser te spelen bij eventuele conflicten. In internationale politieke verbanden heeft Brazilië zuid-zuidconnecties o.a. met veel Afrikaanse landen, is Brazilië actief in de bundeling van de BRIC-landen (Brazilië, Rusland, India en China), heeft men de G8 uitgebreid naar een G20 ontmoeting en bepleit men een permanente plaats in de veiligheidsraad van de VN.

Met de regering Lula hebben wij nu ook in het land zelf grootschalige sociale programma's, die de honger bestrijden en die ook bijdragen aan een betere verdeling van de welvaart. Immers dat is een groot probleem van Brazilië: de enorme tegenstellingen tussen arm en rijk. Wij hebben in Brazilië zowel een werkelijkheid als Noorwegen (op de eerste plaats van de VN-lijst) als ook een meer uitgestrekte werkelijkheid als Mozambique (een van de armste landen ter wereld). Cijfers van het IBGE, het Braziliaans Instituut voor Geografie en Statistiek, tonen aan dat in 2006 het inkomensverschil tussen de 20% rijksten en de 20% armsten op 20,2 lag, d.w.z. dat de groep rijke mensen 20,2 keer meer verdienen dan de arme bevolking. In 2007 was het 18,7 keer zoveel en in 2008 daalde het cijfer naar 18 keer zoveel. In meer ontwikkelde landen ligt dit cijfer tussen de 4 en 6.

De levensverwachting in Brazilië is 73 jaar, in onze deelstaat Pernambuco, die in het arme noordoostelijke deel van Brazilië ligt, is dit cijfer 68,3 jaar. In Nederland ligt dit cijfer al boven de 80, geloof ik. De kindersterfte, d.w.z. het aantal sterfgevallen op 1000 pasgeboren kinderen tot de leeftijd van één jaar, is voor Brazilië 23,6 en voor Pernambuco 37,1.

De cijfers tonen aan dat er in het land zelf grote verschillen bestaan tussen het meer ontwikkelde zuiden en het meer arme noorden en noordoosten. Met onze projecten zijn wij gericht op de meest kwetsbare groepen binnen de arme bevolking: kinderen, mensen met een handicap, en slecht geschoolde, werkeloze jongeren uit de volks- en krottenwijken.

Doordat Brazilië zeg maar in de lift zit en vanwege de regering Lula in het buitenland een positieve indruk maakt met solide democratische instellingen en een sociaal bewogen beleid, trekken vele organisaties van internationale samenwerking zich terug uit Brazilië om zich op andere armere landen, waar ook groter politiek onrecht bestaat, te richten. Terecht kan men alleen maar zeggen. Zo vertrekken per 2010 Cordaid, die ons project in het Grote Huis drie jaar lang

ondersteund hebben, de Deutsche Entwicklungs Dienst, de Kellogs Foundation en noem maar op. Dit levert echter helaas financiële problemen voor ons op.

Om voortgang te geven aan het jeugdproject in het Grote Huis moeten wij nieuwe financiële bronnen zien te vinden. Wij zijn al actief hier in Brazilië en hebben projectvoorstellen ingediend voornamelijk bij bedrijven en financiële instellingen. Tot nog toe zonder positief antwoord. Sinds kort hebben wij van de gemeente Recife een soort zegel van kwaliteit gekregen voor onze organisatie, de Servico de Promoção Social, zodat wij ingeschreven staan bij de gemeentelijke raad ter bescherming van de rechten van het kind, de COMDICA. Deze kwaliteitsgarantie zal ons zeker van dienst zijn wanneer wij meedingen naar overheidsfinanciering. In het kort iets over de projecten:

Het Grote Huis:

Wij zijn nu met weer een groep van 60 jongeren bezig de cursus computeronderhoud en –reparatie te realiseren. De zesde en laatste groep met grotendeels Cordaid-financiering. Het gaat goed. De jongeren zijn enthousiast. De

nieuwe aanbouw wordt gebruikt. Helaas (voor ons) heeft Raquel, die de pedagogische coördinator was, een baan gevonden bij een federale technische school in een voorstad van Recife. Ook Rubens die bijna afgestudeerd is in Rechten, die arbeidsrecht en management doceerde, ziet geen mogelijkheid meer om les te geven. Fagner, die computer-techniek doceert, is geselecteerd om bij de Banco do Brasil te werken. Onze docenten/studenten van de Federale Universiteit zijn allemaal zo wat afgestudeerd en gaan nu richting een beter betaalde baan met meer sociale verzekeringen. Daarom moeten wij ons aanpassen.

Eliana heeft de lessen van Rubens overgenomen en doet nu samen met Lucas de pedagogische coördinatie. Edimarily, oud leerling van het Grote Huis, die nu in de avonduren wiskunde studeert aan de universiteit, zal Fagner vervangen. Hij is heel bekwaam en geeft graag les. Wij zijn heel trots op hem.

Het volgend jaar willen wij in ieder geval de cursus voortzetten in het eerste semester, afhankelijk van de financiën misschien met een kleinere groep studenten. Lucas wijdt zich dagelijks aan fondsenwerving. Wij houden goede hoop, immers het project heeft concrete positieve resultaten.

Het kinderopvangcentrum in Catingueira, Campina Grande:

Geen nieuws, goed nieuws. Dat geldt in dit geval.

Zoals ieder jaar zal eind van dit jaar weer een groep van 20 kinderen vertrekken naar het openbare lager onderwijs in de wijk, goed geschoold en voorbereid door ons centrum. Kleuteronderwijs met een goede pedagogiek, betrokkenheid bij de ouders en hun sociale situatie, voorlichting op allerlei gebied,

integratie in de lokale gemeenschap, dat zijn de sterke kanten van het centrum, waar dagelijks rond de 60 kinderen in de leeftijd van 2 tot 7 jaar worden opgevangen. Het is ons inziens heel belangrijk om aan kinderen, die in een behoorlijk zware en vaak ook zenuwslopende sociale situatie leven, een stabiele, bekwame en ook hartelijke opvang en vorming te kunnen bieden gedurende de eerste jaren van hun leven.

Feest voor de kinderen in Campina Grande

Het gehandicaptenproject in Mangueira:

Ik wil deze keer graag wat (letterlijk) kleurrijke beelden laten zien van dit project. Gedurende de maanden februari, maart en april van dit jaar heb ik er portretten geschilderd van de deelnemers aan het project. Tot nog toe 16 portretten. Als ik weer tijd heb, ga ik verder. Ik schilder graag mensen die ik liefheb, mensen uit mijn eigen omgeving en deze mensen ken ik al vele jaren lang. Het schilderen bood mij de gelegenheid om nog wat dichterbij te komen en te proeven van hun dagelijkse leven. Voor hen was het een dankbare en, zoals men zei, ook rustgevende ervaring te poseren. Goed ook voor het gevoel van eigen waarde. Poseren en schilderen is een intense en ook bijzondere ervaring. Uiteindelijk ben je urenlang naar elkaar aan het kijken. De bedoeling is een feestelijke tentoonstelling te houden in het centrum van de "Sociedade do Portador" in de wijk Mangueira en, zo hoop ik, ooit een publicatie te maken van de beelden (schilderijen en foto's) die ik gemaakt heb en hun verhalen erbij.

Cristina

Cristina met het rijk gevulde shirt van Brazilië op weg naar het zesde psychiatrisch patiënte, in de volksmond, zo gek als een ui. Zij kletst je de oren van het hoofd. Een soort radio die de hele dag aan staat. Zij is ooit getrouwd geweest en heeft twee dochters. Ik heb de foto's van haar bruiloft gezien, een knap klein bruidje. Haar man heeft haar verlaten, een vreemd verhaal, is eigenlijk gevlucht uit de buurt omdat ie iets gerotzoooid zou hebben met kinderen, pedofilie.

Haar dochters wonen bij andere mensen in de buurt. Zelf kan zij eigenlijk niet alleen wonen. Zij woont in een steegje achter ons centrum, in een kamertje gebouwd tegen de muur van de tuin van het centrum. Daar staat een stoel en aan onze kant ook waar zij opklimt om te communiceren. Laatst heeft zij de boel in de fik gezet, door een kaars te laten branden op een plastic stoel naast haar bed omdat de energie was uitgevallen. Ze is in slaap gevallen, natuurlijk ook vanwege de medicijnen die zij dagelijks inneemt waarmee je een olifant een weekend lang kan doen slapen, en wakker gemaakt door de burens toen de vlammen al hoog opschoten. Die burens voelden zich bedreigd door dit soort kunsten van Cristina en hadden de politie erbij gehaald met de bedoeling haar te laten opnemen in een psychiatrische kliniek. Dat heeft Lydia, die de oppas is van ons centrum, weten te voorkomen. Cristina heeft een paar maanden in het centrum gelogeed, totdat haar kamertje weer wat hersteld was. Via de pinkstergemeente waaraan zij deelneemt heeft zij een nieuwe matras gekregen.

Het lukt ons niet om Cristina een uitkering te verschaffen van regeringswege. Iets als een WAO of zo. Steeds keurt de psychiater haar goed, zegt dat zij wat hysterisch is maar

gewoon kan wonen en werken. Gevolg: zoek het maar uit. Via justitie hebben wij al geprocedeerd maar dat heeft ook niets uitgehaald.

Via de regering Lula krijgt zij nu wel een maandelijkse uitkering van de Bolsa Família, 120 real, dat zijn 48 euro, zodat zij in ieder geval geen honger lijdt.

João

João, altijd in het blauw gekleed als de postbode Roulin van Van Gogh, is vrijwel dagelijks in het centrum van de S.P.D., de Sociedade do Portador de Deficiência, hoewel hij zelf geen handicap heeft. Hij is de steun en toeverlaat van Cristina en ook het manusje van alles van het centrum. Hij heeft zijn leven lang hard gewerkt en is eigenlijk òp. Dit jaar wordt hij 59 jaar oud. Hij heeft geen pensioen. Hij schuift altijd aan als er middageten is.

Hij woont met een dochter en een zoon, beiden ook werkeloos, in een klein huisje in de buurt. De dochter gaat trouwen, haar verloofde heeft gelukkig wel werk en zij zijn nu met hun geringe middelen een verdieping aan het bouwen, zeg maar een kamertje, boven op hun enge huisje. Dat wordt een meerjarenplan.

João is protestant, van de Assembléia de Deus, loopt altijd met de bijbel onder de arm. Zijn kinderen en de schoonzoon zijn ook protestant. Allemaal van de pinkstergemeente. Dat geeft enig sociaal

aanzien. Vooral in moreel opzicht of liever gezegd moralistisch opzicht. Men weet: die protestanten die zuipen niet, gokken niet, hoereren niet, dansen niet,...en doen een hoop andere leuke dingen niet, zou ik bijna zeggen.

Wij hebben laatst met de S.P.D. geld voorgeschoten aan João om een ventilator te kopen. Hij heeft lootjes gemaakt, die hij verkocht heeft bij de mensen van zijn kerkgemeenschap en vervolgens heeft hij de ventilator verloot. Zo heeft hij wat centjes verdiend. Het blijft leven bij de dag. Iets wat wij ons moeilijk kunnen voorstellen: leven met het feit dat je niet drie maaltijden per dag gegarandeerd hebt.

Zo kan ik wel urenlang door blijven vertellen. Misschien is het een goed idee om in iedere brief zo'n kort persoonlijk levensportret te schetsen. Het kan een wat levendiger beeld aan jullie bieden van het dagelijkse Braziliaanse leven van het volk.

Jullie allemaal veel dank voor alle aandacht, inzet en solidariteit. Al 25 jaar lang! Proficiat!

Veel groeten van Eliana en Rover

Giften

- De communicantjes van de parochie Houthem St. Gerlach verrasten ons met een prachtige donatie van € 240,- voor de projecten in Brazilië. Dank jullie wel!
- De deurcollecte na afloop van de jaarlijkse H. Mis op 18 oktober jl. bracht het prachtige bedrag op van € 757,90. Heel hartelijk dank voor uw aanwezigheid en voor uw gift. Voor hen die de preek van Rover van der Ploeg, die namens hem werd uitgesproken, graag nog eens willen lezen, voegen wij de tekst toe aan deze Nieuwsbrief vanaf de volgende bladzijde.
- Van de firma Hoenen Staal uit Elsloo ontvingen wij een mooie gift van € 250,-. Hartelijk dank hiervoor.
- Opnieuw werd door een anonieme geveer € 500,- overgemaakt, dank u wel.
- Veel dank ook aan de Stichting Elisabeth Strouven uit Maastricht die onze stichting

opnieuw een donatie heeft toegekend van € 2.500,-. Fantastisch.

- Opnieuw ook veel dank aan Susan Starren en Adri Zwagerman voor hun gift van € 2.000,- en hun blijvende support.
- Voor de derde keer mochten wij een anonieme gift ontvangen van € 4.000,- ten behoeve van ons project in Campina Grande. Uw steun wordt bijzonder gewaardeerd!
- Blij verrast zijn wij door een anonieme gift van € 150,- bij gelegenheid van een 40-jarig huwelijk. Bedankt voor deze mooie geste.
- Bij gelegenheid van de afscheidsreceptie van een medewerker van Adelante, (voorheen Franciscusoord) ontvingen wij een gift van € 180,-. Ook hier veel dank voor dit mooie initiatief.
- Opnieuw ontvingen wij een donatie van € 1.000,- namens de Ladies' Circle Oudenrijn. Heel hartelijk dank voor uw gift.
- Uiteraard ook nu onze dank aan al onze trouwe donateurs voor hun betrokkenheid en onvoorwaardelijke steun.

Benefietconcert!

In het kader van het 25-jarig bestaan van de Stichting Amigos do Brasil Valkenburg zal op 19 juni 2010 een benefietconcert worden gegeven door de Koninklijke Zangvereniging Mastreechter Staar. De opbrengst van dit concert komt volledig ten goede aan onze projecten in het noordoosten van Brazilië. Het concert zal plaatsvinden in het sfeervolle Openluchttheater van Valkenburg. Noteert u deze datum alvast in uw agenda; meer informatie volgt uiteraard te zijner tijd.

Oproep

U kunt onze nieuwsbrief voortaan ook lezen via onze website www.amigosdobrasilvalkenburg.nl Laat ons uw e-mail adres even weten, dan informeren wij u langs die weg en sturen wij u geen papieren versie meer toe. Zo sparen wij port- en drukkosten en ook het milieu.

Samen muziek maken

Tekst van de preek uitgesproken namens Rover van der Ploeg tijdens de Eucharistieviering van de Amigos do Brasil op 18 oktober jl.

Beste mensen,

De evangelielezing van vandaag gaat over dienen. In het korte stukje, dat wij beluisterd hebben uit het evangelie van Marcus, wordt door Jezus tot zijn leerlingen en daarmee ook tot ons vandaag de dag gezegd dat het onder ons niet zo moet zijn als onder de machthebbers van de aarde die hun eigen volk onderdrukken. Als je belangrijk of de eerste wilt zijn, dan zul je ieders dienaar moeten zijn. Ook Jezus zelf, de Mensenzoon genoemd, is niet gekomen om gediend te worden als was hij een koning, maar om te dienen. Ironisch genoeg hangt men spottend een plaatje met erop geschreven "koning der joden" boven aan het kruis waar hij gemarteld en gestorven is als was hij de lijdende dienstknecht uit het boek Jesaja (Jes.53).

Dienen, dienstknecht zijn, leven geven als losgeld voor velen, dat wil zeggen zo ver gaan in je dienst aan anderen en de zaak van de gerechtigheid dat je het met je eigen leven moet bekopen, kan ons vreemd in de oren klinken. Wij leven in een consumptiemaatschappij met een zeer hoog welvaartsniveau. Nederland staat geloof ik op de zesde plaats bij de laatste statistieken van de Verenigde Naties. Een maatschappij waarin het individu, de consument, centraal staat. Je moet assertief zijn, competitief en consumptief. Wij zijn voortdurend bezig onze eigen identiteit letterlijk te verbeelden via facebook en andere relatiesites op het internet. Wij zijn eerder narcistisch, op

onzelf gericht, dan altruïstisch, op de ander gericht. Er zijn op het eerste gezicht ook geen grote sociale kwesties van onderdrukking en verzet die ons voor radicale keuzes zouden kunnen stellen. Daarom: dienen kan wat oubollig klinken en jezelf opofferen kan zelfs iets sadomasochistisch hebben.

George en Lucas bij de centrale computer

Ik wil proberen die begrippen wat dichterbij ons dagelijkse leven te brengen. De evangelietekst van vandaag staat in de context van het op weg gaan van Jezus en zijn leerlingen vanuit Kafarnaüm via Judea naar Jeruzalem, waar het drama van gevangenneming en kruisiging zal plaatsvinden. Tijdens die tocht gebeurt er vanalles en zijn er verschillende ontmoetingen en gesprekken.

Zo is er een discussie met een aantal Farizeeën over de kwestie van echtscheiding. Of een man zijn vrouw mag verstoten. Jezus levert kritiek op de wet van Mozes en behandelt vrouw en man als gelijken. Over hun verbintenis is Gods zegen, die een mens niet mag verbreken.

Even later komt er een stoet kinderen die Jezus willen aanraken, maar de leerlingen vinden dat maar niks die drukte. Jezus echter vindt de spontaniteit en onschuld van de kinderen wonderlijk en zegt dat wij als kinderen moeten openstaan voor het Koninkrijk van God.

Dan is er een ontmoeting met iemand die deel wil hebben aan het eeuwige leven. De geboden onderhouden is niet voldoende volgens Jezus, je moet alles weggeven aan de armen, dan pas zul je een schat bezitten in de hemel.

Het woord dienen komt in deze ontmoetingen en gesprekken niet voor, maar toch denk ik dat de houding die Jezus bepleit en ons

voorhoudt eentje van dienen is. En ook denk ik dat dat met ons hier vandaag bijeen te maken heeft.

Ik wil graag het dienen in het licht stellen als iets feestelijks, als iets wat je graag doet, waarin je jezelf als mens realiseert en gelukkig voelt en niet als een jezelf wegcijferen en nederig opofferen. Het is vandaag een feestelijke dag met het koor van Walram present om twee heugelijke jubilea te vieren: het gouden huwelijk van Funs en Jeanne Philippi en het 25 jarig bestaan van de Stichting Amigos do Brasil.

Laten wij die ontmoetingen van Jezus nog eens herinneren en naar onszelf kijken: De blijvende zegen van God over man en vrouw die één zijn geworden. Vijftig jaar huwelijk. De zegen elkaar gelukkig weten te maken. Zeker hoort daar dienen bij en ook af en toe een offer brengen. Weten te wijken, toe te geven, te vergeven, iedere dag opnieuw te trouwen.

Die trouw aan elkaar is niet exclusief. Daar mogen kinderen bij komen. Andere mensen. Daar wordt een gemeenschap uit geboren, hetgeen het echtpaar Philippi zeker zal ervaren als iets wonderlijks: 50 jaar geleden zijn wij een leven met z'n tweeën begonnen en nu zitten wij hier met al die mensen, kinderen en kleinkinderen en vrienden, om ons heen. Een levendige en dankbare ervaring van Gods zegen. Of je kunt ook zeggen: zegen van de liefde, zegen ook van het dienen, immers dat hoort bij grootbrengen en opvoeden.

Het is vandaag wereldmissiedag, een moment om stil te staan bij wat onze roeping en missie is als christenen: solidair te zijn met wie ons nodig hebben, onze dienst nodig hebben. Verder kijken dan ons eigen huis, dan onze eigen familie en samenleving en oog hebben voor en een warm hart toedragen waar het beeld van de mens en de natuur geschaad worden. Ik zal niet zeggen: geef alles weg aan de armen, maar wel, probeer je niet dol te laten draaien door de consumptiemolen van deze uitzonderlijk rijke maatschappij. Kijk wat jezelf nodig hebt steeds met oog voor de dringende nood van anderen.

Al 25 jaar lang zijn de Amigos do Brasil actief in Valkenburg en omstreken om deze solidaire missie concreet te maken met betrekking tot het arme noordoosten van Brazilië.

Brazilië zit zeker in de lift. Op economisch niveau groeit het land. In de internationale

politiek speelt het een nieuwe belangrijke rol in Latijns Amerika en ook in samenwerkingsverbanden met India, China, Rusland en Zuid Afrika. Wij hebben met president Lula eindelijk een regering die grootschalige sociale programma's uitvoert. De WK in 2014 en ook de Olympische Spelen in 2016 zullen zeker ook een impuls zijn voor de ontwikkeling van het land. Al met al is dat een reden voor vele organisaties van internationale coöperatie, zoals o.a. Cordaid, om zich terug te trekken uit Brazilië en aandacht te geven aan armere landen. Helaas levert dat problemen op voor ons werk met de allerarmsten.

Op die lijst van levenskwaliteit van de VN, die ik eerder vermeld heb, staat Brazilië op plaats nummer 75. Dat is niet zo slecht. Beter dan Turkije en de Oekraïne. Echter het probleem is dat er hier zo'n enorme tegenstellingen zijn. Wij hebben in Brazilië bij wijze van spreken zowel een Noorwegen op kleine schaal als een Moçambique op grote schaal.

Silvinha geeft uitleg

Samen met de Amigos do Brasil onderhouden wij op het moment drie sociale en educatieve projecten in Recife en in Campina Grande, die zich richten op de zwaksten in de samenleving. Dat zijn kleine kinderen, in aantal steeds tussen de 60 en 70, uit de periferie van de periferie, zeg maar de armste kant van een volkswijk in Campina Grande. Zij krijgen dagelijkse opvang, kleuteronderwijs, gezonde voeding, orientatie voor hun ouders. Heel belangrijk om een goede opvoedkundige basis te krijgen zo aan het begin van ieders leven.

In Recife hebben wij een beroepsvormende cursus op het gebied van computeronderhoud en –reparatie voor arme jongeren tussen de 16 en 24 jaar oud. In de gewelddadige realiteit van de grote stad met oneindige volkswijken en krottenwijken zijn zij een groep die grote risico's loopt aan het geweld ten onder te gaan. De cijfers laten zien dat het minder gevaarlijk is voor een

Amerikaanse soldaat in Irak te zijn dan voor een Braziliaanse jongeman, zwart en arm, in zijn eigen woonwijk te verkeren. De cursus, vooral ook de lessen in maatschappijleer, geven deze jongeren nieuwe toekomstperspectieven. Ieder jaar doen er 120 jongeren mee aan de cursus, al 4 jaar lang, maar helaas hebben wij geen steun meer van Cordaid vanaf 2010 en moeten wij nieuwe financiering weten te vinden.

Een derde project verenigt meer dan 40 mensen met een handicap in de arme wijk Mangueira in Recife. Zij hebben het dubbel zo zwaar: arm en gehandicapt zijn. Zij hebben een eigen organisatie opgericht om sterker te staan. In het gebouwtje gebeurt bezigheidstherapie, informaticales, allerlei lezingen worden er gehouden en het is vooral ook een plaats om elkaar te ontmoeten en alle feesten van het jaar samen te vieren.

Wij zijn bijzonder dankbaar dat wij hier in Brazilië al 25 jaar lang mogen rekenen op de trouwe hulp en solidariteit van de Stichting Amigos do Brasil, die in deze periode al een hele hoop projecten hebben mogelijk gemaakt en vele mensen op weg hebben geholpen. Ik wil vooral onderstrepen de **trouwe** hulp van de Amigos. Wij weten gewoon: zij zijn er en staan steeds klaar om te helpen. Met de Amigos do Brasil hebben wij niet een samenwerkingsverband waarvan je om het jaar maar moet zien of het verlengd wordt. Nee, zij bieden ons wat je noemt een solide en stevig fundament waarop wij al jarenlang kunnen bouwen aan een meer rechtvaardige maatschappij. En dat kan alleen gebeuren omdat de Stichting Amigos do Brasil steeds op de warme belangstelling en steun kan rekenen van zovele mensen, organisaties, stichtingen, servicegroepen, scholen en kerkelijke gemeenschappen in het Zuidlimburgse land.

Ook namens mijn vrouw Eliana en alle medewerkers en deelnemers aan de projecten alhier:
Proficiat voor de jubilarissen en aan iedereen veel dank voor alles!

Rover van der Ploeg
Olinda, 9 oktober 2009